

Arrest

nr. 284 434 van 7 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/2
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat G. JORDENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 3 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker 20 augustus 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 12 juli 2022.

1.3. Op 22 september 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire

beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 23 september 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashtoe te zijn. U bent een soennitisch moslim. U werd geboren in Kali Kahol in het district Mirzaka van de provincie Paktia in Afghanistan, waar u verbleef tot uw vertrek. U ging nooit naar school, maar ging één jaar naar de moskee in uw dorp voor lessen, u kan dus een beetje lezen en schrijven.

Uw vader was het hoofd van de tribale raad van het district Mirzaka en dus kwamen mensen regelmatig bij hem langs met klachten over de activiteiten van de Taliban. Uw vader gaf deze klachten vervolgens door aan het districtshuis, waarop de Taliban uw vader meenam. Andere tribale leiders zorgden er vervolgens voor dat de Taliban uw vader terug vrijliet. Uw vader gaf vervolgens nog steeds klachten over de Taliban door aan het districtshuis, waarna ze hem opnieuw ontvoerden en op het hart drukten dat hij moest stoppen met het doorgeven van deze klachten. De Taliban probeerde daarna mensen uit uw dorp mee te nemen naar Kurkin, waarop er een gevecht ontstond tussen de dorpingen en de Taliban. In dat gevecht sneuvelden twee dorpingen en twee Talibanleden. Hierna werd uw vader enkele keren telefonisch bedreigd door de Taliban. Daarna kwam een overheidsfunctionaris, Dadan Lawang, die uw dorpingen hielp bij de gevechten, maar de dorpingen weigerden om hun neutraliteit op te geven en maakten duidelijk dat ze Taliban noch overheid wilden helpen.

De Taliban kwam uw vader samen met enkele andere ouderen halen en doodde uw vader. Vervolgens vroeg de Taliban aan u om hen te vervoegen. Dit was tegen de zin van uw maternale oom, die uw vertrek uit Afghanistan regelde. U vertrok twee dagen na de dood van uw vader.

U verklaart ook dat uw familie een grondconflict had met uw burens over uw bezit in de bergen. Uw burens doodden uw grootvader, waarop uw vader twee burens neerschoot toen u erg klein was. Vervolgens legden tribale leiders jullie families een wapenstilstand op die eindigde met de dood van uw vader.

U vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Hongarije, Kroatië, Servië, u onbekende landen, Duitsland, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk naar België, waar u op 3 mei 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. U bracht vier maanden door in Turkije en zes maanden in Servië.

Na uw vertrek bracht uw maternale oom uw familie naar Gardez, waar zij verbleven tot uw oom werd gedood, waarna uw familie terug naar Kali Kahol verhuisde.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u kopies neer van de taskara van uw vader, waarderingbrieven voor hem, een lijst met telefoonnummers van ouderen, zijn kaart van de tribale raad en een document dat uw vaders aanwezigheid in die raad bevestigt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ernstige twijfels bestaan over de door u opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd.

Ten eerste legt u zelfs geen begin van bewijs van uw identiteit neer. U legt namelijk geen enkel document neer dat betrekking heeft op uw eigen identiteit. U verklaart dat u een taskara had, maar dat deze gestolen werd in Servië en dat u ook niet over kopies beschikt (CGVS p. 5). Dit is echter een erg stereotiepe verklaring.

Het CGVS stelt daarnaast **ten tweede** vast dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. Zo verklaarde u op het moment van uw verzoek om internationale bescherming op 3 mei 2021 15 jaar oud te zijn (geboren op 21 mei 2005). Overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de daarvoor voorziene artikelen, die aantoont dat u ouder bent dan 18 jaar — waarbij u op 8 juni 2021 een leeftijd werd toegekend van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar — kan u echter niet worden beschouwd als minderjarige. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS houdt u vol dat u geboren werd in 2005 en u verklaart dat uw taskara, die u dus niet voorlegt, vermeldde dat u in 2005 geboren werd (CGVS p. 6-7), in tegenspraak met de bevindingen van de medische test. Taskara's die opgesteld worden in Afghanistan bevatten normaliter echter data volgens de Afghaanse kalender, waarin het jaar 2005 in de verre toekomst ligt. U blijkt echter niet op de hoogte van deze Afghaanse kalender, u kan geen enkele maand opgeven en u kent ook de Afghaanse jaartelling niet (CGVS p. 7). Vervolgens geeft u plots aan dat u negentien jaar oud bent (CGVS p. 8), wat wel overeenkomt met de leeftijdstest, maar niet met de eerder door u voorgehouden datum. Het heeft er bijgevolg alle schijn van weg dat u de Belgische asielinstanties doelbewust probeert te misleiden door u gevoelig jonger voor te doen dan u in werkelijkheid bent, in weerwil van de medewerkingsplicht.

Daar u uw identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kunt u ook niet aantonen dat de overige door u neergelegde documenten over u zouden handelen. Dit gebrek aan originele identiteitsdocumenten en uw ongeloofwaardige verklaringen over waar ze zijn, ondermijnen reeds ten zeerste uw algemene geloofwaardigheid.

Wat betreft uw vrees voor vervolging, verklaart u in essentie dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat de Taliban u wil rekruteren omdat uw vader als malek tegen hen gekant was. U bent er evenwel niet in geslaagd om aannemelijk te maken dat u hierdoor een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, om onderstaande redenen.

Ten eerste weet u uw verklaringen over het ambt van uw vader niet aannemelijk te maken. U verklaart dat hij het hoofd was van de tribale raad van het district, en dat hij in die hoedanigheid naar het presidentiële paleis, het provinciehuis en het districtshuis ging (CGVS p. 17). Ook verklaart u dat er veel officials langskwamen bij u thuis: gouverneurs, commandanten, leden van de provinciale raad en parlamentsleden (CGVS p. 19). Desondanks is uw kennis omtrent zijn beroep ten eerste uitermate klein. U weet niet bij welke partij uw vader hoorde (CGVS p. 19), hoewel in een certificaat dat u neerlegt vermeld staat dat hij voor de partij Batlun al Dawan werkte en dat u verklaart dat hij verkiezingsmeetings organiseerde in uw dorp (CGVS p. 19). U geeft enkele namen op van mensen die bij u thuis langskwamen, maar kan verder niets over hen vertellen (CGVS p. 19-20). U weet niet wat uw vader deed als hij naar het presidentiële paleis ging (CGVS p. 20). U verklaart dat uw vader het hoofd van de Mangalstam was, maar kan geen enkel moment voorleggen waarop hij in de media verscheen (CGVS p. 21). U kan slechts één lid van de provinciale raad opnoemen, namelijk Waqil Shafiq (CGVS p. 21), maar u kan niet meer over hem vertellen dan dat hij vond dat de Taliban slechte dingen deed, u weet zelfs niet uit welk dorp hij afkomstig was (CGVS p. 22). U verklaart dat er zes mensen in de provinciale raad zitten (CGVS p. 21-22), maar de lijst met namen van de leden van de provinciale raad die u neerlegt bevat zelfs meer dan zes namen. U kan niets vertellen over het districtshoofd en kan zelfs de naam van de provinciegouverneur niet geven (CGVS p. 22). U verklaart dat uw vader niet over deze zaken sprak met u (CGVS p. 20), maar het is niet geloofwaardig dat u niets van deze zaken wist, temeer daar u dus verklaart dat een groot deel van zijn job zich bij u thuis afspeelde. Ook verklaart u de aanstelling van uw vader deels doordat zijn vader ook malek van uw dorp was geweest (CGVS p. 18). Het zou dan ook niet logisch zijn als uw vader zelf zijn zoon van absoluut niets op de hoogte stelde.

Ten tweede kan u slechts zeer beperkt aangeven welke documenten u neerlegt om het profiel van uw vader te ondersteunen. U noemt deze documenten namelijk grotendeels “waarderingsbrieven”, maar kan niet aangeven wie waarvoor waardering uit. U verklaart steeds dat er geschreven staat om wat voor documenten het gaat (CGVS p. 4), maar van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden hij zelf weet welke documenten hij neerlegt.

Ten derde dateert het document waarin de tribale raad van de Mangalstam haar erkenning geeft aan H. S. M., uw vader, volgens dat document zelf van 02/04/1401, wat overeenkomt met 23 juni 2022, slechts enkele weken voor uw persoonlijk onderhoud en dus jaren na de voorgehouden dood van uw vader. U verklaart daarentegen dat uw vader deze documenten bij u thuis legde (CGVS p. 24), een actie waarvoor hij nog in leven zou moeten zijn geweest. Na confrontatie verklaart u eerst dat dit document niet van het jaar van uw persoonlijk onderhoud dateert, vervolgens dat uw vader het dan nu moet ontvangen hebben (wat niet zou kunnen als hij reeds drie jaar eerder stierf) en daarna dat u niets kan vertellen en dat de overheid “gedaan” is (CGVS p. 24). Vervolgens verklaart u dat de opvolger van uw vader dezelfde stempel als uw vader gebruikt, maar dit verklaart geenszins waarom dit document enkele jaren na de dood van uw vader gedateerd zou zijn (CGVS p. 24). Dit document is dus geenszins geloofwaardig.

Samen zorgen deze elementen ervoor dat u uw verklaringen over het ambt van uw vader absoluut niet aannemelijk weet te maken. Dit vormt een belangrijk deel van uw relaas en zet bijgevolg de geloofwaardigheid van de rest van uw verklaringen op losse schroeven.

Al zou het CGVS uw verklaringen over het ambt van uw vader aanvaarden -quod non-, slaagt u er **ten tweede** nog niet in om uw verklaringen over de ontvoeringen van uw vader aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat de Taliban uw vader twee keer oppakte, één keer omdat hij steeds aan de politie vertelde waar ze hun bommen legden en de tweede keer na een gevecht tussen de dorpelingen en de Taliban, waar hij verantwoordelijk voor werd gehouden (CGVS p. 26). U verklaart ook dat uw vader beide keren terug werd vrijgelaten na tussenkomst van andere ouderen, maar u kan niet verklaren waarom de Taliban hem zonder meer terug zou vrijlaten (CGVS p. 26-27). Uw vader gaf zelfs aan de Taliban toe dat hij hen aangaf bij de politie (CGVS p. 27). Bijgevolg is het wel erg opvallend dat ze hem beide keren zonder meer zouden vrijlaten. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten derde weet u ook uw verklaringen over de poging van de Taliban om u te rekruteren niet aannemelijk te maken. Er dient namelijk ten eerste op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U verklaart dat de Taliban u wilde rekruteren omdat uw oom en zijn zonen bij de overheid zaten en om wraak te nemen omdat uw vader hen verraden had (CGVS p. 28-29). Dit zijn daarentegen net duidelijke redenen waarom de Taliban u niet zou vertrouwen en u bijgevolg niet zou willen rekruteren. Bovendien zou zeker het wraakmotief (indien het CGVS de grond voor deze wraak zou aanvaarden -quod non-) logischerwijze eerder leiden tot een verlangen van de Taliban om u te vermoorden dan om u te willen rekruteren. Na confrontatie geeft u aan dat ze via u ook anderen wilden doden (CGVS p. 29).

Ten tweede legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de rekrutering door de Taliban. In eerste instantie geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud net als tijdens het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 17 augustus 2021 aan dat de Taliban u reeds aansprak op de begrafenis van uw vader, de dag na zijn dood (CGVS p. 16). Later verklaart u dat de Taliban nooit met u sprak en dat uw maternale oom hoorde dat de Taliban u wilde rekruteren via uw mededorpelingen (CGVS p. 28). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Deze elementen zorgen er samen met de voorgaande redenen voor dat u uw verklaringen over uw rekrutering door de Taliban absoluut niet aannemelijk weet te maken. Het gaat hier om de kern van uw voorgehouden vrees voor vervolging en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook volledig op losse schroeven.

Ten vierde legt u doorheen uw volledige procedure, zowel in België als in Oostenrijk, tegenstrijdige verklaringen af over allerhande aspecten van uw relaas.

Ten eerste legde u in Oostenrijk volledig andere verklaringen af over uw problemen in Afghanistan, ondanks uw verklaringen dat u daar dezelfde dingen vertelde als in België (CGVS p. 31). U verklaarde daar namelijk niets over de dood van uw vader en verklaarde dat hij nog in Afghanistan was bij uw vertrek (BFA p. 3). U verklaart dat ze hier niets over vroegen aan u en dat u niet in een goede staat was (CGVS p. 31). Er werd u in Oostenrijk echter wel degelijk naar uw problemen gevraagd, waarop u enkel antwoordde dat u een grondconflict had met uw neven, waar zij uiteindelijk de Taliban bij betrokken (BFA p. 6). U haalt in België ook een grondconflict aan, maar haalt expliciet aan dat dit niet een conflict was met uw neven, maar met uw burens (CGVS p. 32). Daarnaast verklaarde u in Oostenrijk ook dat uw grootvader een week voor uw vertrek werd gedood en dat u ook meerdere broers verloor in dat gevecht (BFA p. 4-6). Na confrontatie herhaalt u enkel dat u acht dagen niet gegeten had in een auto en dat uw grootvader stierf toen u heel jong was (CGVS p. 32).

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over het moment van uw vertrek en daaraan verbonden ook het moment van uw problemen. U verklaart dat u drie jaar voor uw persoonlijk onderhoud op 12 juli 2022 vertrok (CGVS p. 8), dat moet dus in 2019 zijn. U verklaart daarnaast dat u meer dan tien maanden onderweg was en geeft vervolgens de periodes aan die u in de verschillende landen op uw reisroute doorbracht, die inderdaad samen een tijdsperiode van tien maanden omspannen (CGVS p. 8). Vervolgens geeft u correct aan dat u iets meer dan een jaar in België bent op het moment van uw persoonlijk onderhoud (CGVS p. 8). Bijgevolg zou u, zoals blijkt na optelling, ongeveer twee jaar voor uw persoonlijk onderhoud, dus in 2020, vertrokken moeten zijn uit Afghanistan. U kan uw vertrek uit Afghanistan niet specifieker situeren dan dat u denkt dat het lente of zomer was, u weet niet of er feestdagen in de buurt waren, of de ramadan al voorbij was, of u Kleine Eid vierde in Afghanistan (CGVS p. 8-9). In Oostenrijk verklaarde u bovendien dat u reeds in 2017 vertrok uit Afghanistan (BFA p. 6) en bij het invullen van uw Fiche NBMV op 3 mei 2021 verklaarde u dat uw vader reeds twee of drie jaar voor die datum stierf, dus in 2018 of 2019. Ook na confrontatie met die laatste tegenstrijdigheid houdt u tijdens uw persoonlijk onderhoud daarentegen echter vol dat uw vader één of twee dagen voor uw vertrek stierf (CGVS p. 30-31).

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw reisweg. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u rechtstreeks van Afghanistan naar Iran ging en dat u de nacht voor u die oversteek maakte ook op de grens met Iran doorbracht (CGVS p. 9). U verklaart expliciet dat u nooit in Pakistan kwam (CGVS p. 9). Dit is tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens het invullen van uw Verklaring DVZ, waar u aangaf dat u wel door Pakistan reisde. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid geeft u aan wel via Pakistan te hebben gereisd (CGVS p. 9). In Oostenrijk verklaarde u dat u samen met uw broer M. tot in Iran reisde (BFA p. 3; 6-8), wat u simpelweg ontkent tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS p. 32). In Oostenrijk verklaarde u ook dat u tweeënhalf jaar in Turkije werkte in de textielarbeid (BFA p. 3). U houdt echter vol dat dat maar vier maanden was en dat u ijzer verzamelde vanop straat (CGVS p. 32).

Ten vierde legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw aanwezigheid op sociale media. U verklaart namelijk uitdrukkelijk dat u slechts één Facebookprofiel hebt bezeten, namelijk het profiel met als naam Waris Mangal (CGVS p. 2-3). Op 24 juni 2022 bestond er echter een Facebookprofiel met de naam Waris Malang, dat op de datum van uw persoonlijk onderhoud op 12 juli 2022 niet meer online stond. Dit profiel bevatte foto's die ook op het door u voorgehouden enige profiel staan. Eerst ontkent u het bestaan van dit profiel, pas na twee confrontaties geeft u toe dat u dit profiel aanmaakte in Turkije (CGVS p. 3). Screenshots van beide profielen zijn toegevoegd aan uw administratief dossier. Daaruit blijkt ook dat u op het verdwenen profiel poëtische teksten hebt geplaatst die niet overeen komen met uw verklaring dat u nauwelijks kan lezen en schrijven (CGVS p. 13). Het lijkt er dus sterk op dat u het CGVS door middel van het verwijderen van dit profiel ook probeert te misleiden omtrent uw scholingsgraad. Na confrontatie geeft u aan dat een vriend deze teksten plaatste en dat u zelfs niet in staat bent een foto op uw profiel te plaatsen (CGVS p. 13), wat een erg stereotiepe verklaring is. Deze misleiding ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten slotte legt u ook nog tegenstrijdige verklaringen af in verband met uw familie. In Oostenrijk gaf u aan dat u een zus genaamd N. had (Dublin-antwoord BFA p. 2), die u nergens in België vermeldt. Daarnaast verklaarde u in Oostenrijk ook nog dat u vijf oudere broers had (Dublin-antwoord BFA p. 2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u daarentegen dat u de oudste was en dat ze in Oostenrijk misschien uw neven als uw broers hebben opgeschreven (CGVS p. 31). Dit is echter geen geloofwaardige verklaring. Ook gaf u daar aan dat uw vader een tweede vrouw had, met wie hij vijf kinderen had (Dublin-antwoord BFA p. 2). Over deze vrouw spreekt u met geen woord in België. Tijdens het invullen van uw Fiche NBMV gaf u aan dat uw zus H. 26 was, waar u haar tijdens uw persoonlijk onderhoud 18 jaar toebedeelt. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u toen geen informatie had over haar, dat u enkel

wist dat ze ouder was dan u (CGVS p. 31). Dit verschil van acht jaar kan echter niet als een simpele vergissing beschouwd worden, zeker in het licht van de rest van de tegenstrijdigheden die supra werd aangehaald. Ook gaf u op uw Fiche NBMV ook aan dat uw familie op dat moment in Gardez woonde, hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud daarentegen aanhaalt dat uw familie weliswaar in Gardez woonde tot de dood van uw oom, maar dat ze terugkeerden naar Kali Kahol terwijl u in Servië was (CGVS p. 29-30).

Al deze tegenstrijdigheden samen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten vijfde weet u uw verklaringen over uw angst voor uw burens ook niet aannemelijk te maken. U verklaart dat er in het verleden een dodelijk grondconflict was over een stuk van een berg. U verklaart echter dat dit conflict reeds toen u klein was werd opgelost met een wapenstilstand en dat er sindsdien niets meer gebeurde in dit conflict (CGVS p. 14-15). U haalt aan dat uw burens uw professionele cricketcarrière dwarsboomden, maar wanneer u gevraagd wordt hoe ze dat deden, verklaart u dat u stopte met cricket omdat uw vader het onveilig vond door de bedreigingen van de Taliban aan zijn adres (CGVS p. 18). U kan niet verklaren waarom dit dan de schuld van uw burens was en weet bijgevolg uw voorgehouden angst voor hen niet te concretiseren.

Ten zesde haalt u aan dat de Taliban zal denken dat u ongelovig bent geworden omdat u in België gewoon bent geworden (CGVS p. 32-33) en dat daar geen meisjes zijn. U laat echter na in concreto aan te tonen dat u verwesterd bent. Waar u verwijst naar uw lang verblijf in België, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. U heeft immers niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. U geeft zelfs expliciet aan niet ongelovig geworden te zijn (CGVS p. 33).

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat u uw vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat u en uw familieleden er op minder dan twee dagen (CGVS p. 16) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van uw vertrek te regelen.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te

houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in

Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”**. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige**

schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontcijnd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig

waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De overige documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Een deel van de documenten van uw vader die u neerlegt, werden reeds supra besproken. Uw gebrek aan kennis over deze documenten en de tegenstrijdigheden met uw relaas werpen ook een schaduw over de geloofwaardigheid van de rest van de documenten. Daar kopies steeds onderhevig kunnen zijn aan allerlei vormen van knip- en plakwerk, mag de authenticiteit van deze beperkte kopies bovendien ook verder betwijfeld worden. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig

relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhavig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. het verzoekschrift

Verzoeker voert, gespreid over twee middelen, de schending aan van artikel 1, A, van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt dat zijn vrees kadert in de huidige politiek-religieuze context in Afghanistan. Hij legt uit dat hij bij terugkeer zal worden beschouwd als een verrader enerzijds aangezien zijn vader het hoofd van de tribale raad van het district Mirkaza was en hij de klachten over de activiteiten van de taliban aan het districtshuis doorgaf en anderzijds, omdat hij weigerde om zich aan te sluiten bij de taliban na de moord op zijn vader. Uit objectieve informatie blijkt volgens hem dat een persoon, die door de taliban wordt beschouwd als iemand die hun uiterst strenge godsdienstopvatting niet deelt en die in het Westen heeft gewoond, gevaar loopt bij terugkeer naar Afghanistan.

Hij geeft aan bijzonder kwetsbaar te zijn nu hij heel erg jong is en er geen twijfel bestaat over zijn minderjarigheid. Hij zou in Oostenrijk hebben gelogen over zijn identiteit en leeftijd op aanraden van zijn landgenoten. Omdat zijn leeftijd in Servië vertaald werd naar de Gregoriaanse kalender, zou hij nu weten dat hij geboren is in 2005. De medische leeftijdstest voldoet volgens hem niet aan de daarvoor geldende eisen. Omdat er slechts één van de drie botten werd uitgevoerd, kan de test niet als betrouwbaar worden beschouwd. Hij wijst er verder nog op dat de methode van leeftijdsbepaling bekritiseerd wordt door vele juridische en wetenschappelijke auteurs.

Hij vervolgt dat hij bij zijn verklaringen blijft dat hij op 21.05.2005 is geboren en dus bijna 16 jaar oud was toen hij in België arriveerde en hij nu 17 jaar oud is. Toen hij Afghanistan verliet was hij amper 15 jaar oud. Hij is meer dan één jaar onderweg geweest. Hij zou op geen enkel moment getracht hebben om de asielinstanties te misleiden. Hij heeft geen beroep ingediend bij de Raad van State tegen zijn leeftijdsbepaling omdat hij toen nog geen raad had gekregen. Hij betreurt dat de beslissing van de voogddienst zich niet in het administratief dossier bevindt, hoewel hiernaar wordt verwezen in de bestreden beslissing. Zijn leeftijd werd willekeurig vastgesteld op 01/01/2002 wat overeenkomt met de hoogste leeftijd die werd afgeleid uit de leeftijdstest. Hij diende beschouwd te worden als 19,1 jaar, waardoor hij op het moment van de feiten, die de aanleiding hebben gevormd tot zijn vlucht uit Afghanistan, nog minderjarig was. Hij vervolgt dat er rekening moest gehouden worden met zijn jonge leeftijd bij de beoordeling van zijn verhaal en angst.

Verzoeker stelt vervolgens psychologisch kwetsbaar te zijn omdat hij lijdt aan ernstige angst- en depressieve stoornissen, wat hij staakt aan de hand van een medisch attest van 26/10/2022 (stuk 2 bij verzoekschrift). Hij voegt toe dat zijn raadvrouw hiervan niet eerder op de hoogte werd gesteld, maar dat die kwetsbaarheid teruggaat tot zijn aankomst in België, wat volgens hem blijkt uit het individueel begeleidingsplan dat werd opgesteld binnen het observatie- en oriëntatiecentrum (stuk 3 bij verzoekschrift). Hij legt uit dat er geen psychologische behandeling werd opgestart in het centrum omdat

hij er zelden is nu hij het centrum vaak verlaat om interactie met andere Afghanen te vermijden. Hij zou een actief leven hebben buiten het opvangcentrum en lijden onder de dualiteit tussen de traditionele opleiding die hij kreeg en zijn huidige levensstijl. Een verzoek om psychologische behandeling werd onlangs ingediend. Deze psychologische pathologie resulteert in geheugenproblemen, slapeloosheid en regelmatige angstaanvallen, tegenstrijdige betogen en moeilijkheden om de feiten op een samenhangende manier weer te geven. Hij besluit stellende dat zijn kennis en geheugen aangetast kunnen zijn door zijn jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen en zijn psychische problemen.

In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, meent hij dat zijn kennis van de taken van zijn vader niet 'uitermate klein' was en wijst hiervoor enerzijds op zijn zeer jonge leeftijd ten tijde van de feiten (hij verliet Afghanistan toen hij slechts 15 jaar oud was) en anderzijds op zijn psychische kwetsbaarheid. Hij wijst erop dat hij wel degelijk antwoorden kon geven op de vragen over situaties waarmee hij persoonlijk werd geconfronteerd en dat hij specifieke informatie kon geven over mensen die hij heeft ontmoet. De vragen die hij niet kon beantwoorden gingen over algemene kennis over zijn vader. Hij besluit dat er geen twijfel bestaat over de functie van zijn vader waardoor zijn vrees gegrond is.

Omtrent de ontvoeringen van en moord op zijn vader bevestigt hij dat zijn vader na de eerste twee ontvoeringen door de taliban werd vrijgelaten dankzij de hulp van de ouderlingen. Hij verwijt de commissaris-generaal die ontvoeringen in twijfel te trekken louter op subjectieve wijze, terwijl hij nochtans nauwkeurig is geweest over de omstandigheden van de ontvoeringen en de moord op zijn vader tijdens de derde ontvoering. Hij meent dat er geen twijfel bestaat over de ontvoeringen van en moord op zijn vader, waardoor hij valt onder een risicoprofiel.

Hij stelt vervolgens het niet eens te zijn met de gevolgtrekkingen van de verwerende partij omtrent de gedwongen rekrutering zoals omschreven in het EASO COI report, "*Afghanistan Recruitment by armed groups*" waaruit blijkt dat Afghanen niet van "gedwongen rekrutering" spreken omdat zij niet in termen van individuele rechten denken, het duidelijk is dat gedwongen rekrutering door de taliban plaatsvindt, dat de prevalentie van gedwongen rekrutering recht evenredig is met de druk waaraan de taliban blootstaan en dat in geval van weigering om mee te werken, er een duidelijk risico bestaat op ernstig lichamelijk geweld en zelfs de dood. Uit voormeld rapport blijkt volgens hem, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal oordeelt, dat de taliban rekruteert en op velerlei manieren. Ook uit de recentere 'Country Guidance – Afghanistan' van EUAA van april 2022 blijkt volgens hem dat er sprake is van gedwongen rekrutering door de taliban. Voorgaande bronnen bevestigen volgens hem zijn verklaringen, namelijk dat hij benaderd werd door de taliban via de moskee toen hij slechts 15 jaar oud was. Hiermee bevestigt hij dat hij niet rechtstreeks met de taliban heeft gesproken maar dat ze hem na de dood van zijn vader in de moskee het voornemen te kennen hebben gegeven hem te rekruteren en dat deze informatie hem vervolgens heeft bereikt.

Aangaande zijn verklaringen afgelegd ten aanzien van de Oostenrijkse autoriteiten betoogt hij dat hij gelogen had omdat hij er geen beschermingsverzoek wilde indienen. Hij verzoekt om die reden zijn verklaringen aldaar afgelegd buiten beschouwing te laten. Volgens hem volstaan de vastgestelde inconsistenties niet om zijn vrees ter discussie te stellen.

Verzoeker beroept zich vervolgens op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en meent dat er voldoende elementen zijn om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Aangaande zijn verwestering zet verzoeker uiteen dat hij meer dan 2,5 jaar geleden uit Afghanistan is vertrokken en hij sinds 1,5 jaar in België verblijft, waardoor hij vreest om bij terugkeer als verwesterd te zullen worden beschouwd. Hij zou zijn best gedaan hebben om zich tijdens zijn verblijf in België te integreren. Ten eerste zou hij bij terugkeer uit het Westen het risico lopen om slachtoffer te zijn van daden van lichamelijk geweld en/of onevenredige of discriminerende vervolging vanwege Anti-Government Elements op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of 'vreemdeling' of spion geworden is. Hij verwijst naar de *UNHCR guidelines* en naar het EASO-rapport "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*" waarin ook verwezen wordt naar een tussenkomst van Friederike Stahlmann. Verschillende rapporten wijzen volgens hem op het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering waaromtrent hij vervolgens voorbeelden geeft. Bovendien lopen terugkeerders uit Europa volgens hem ook het risico slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen. Hij voegt hieraan toe dat het risico op vervolging door de taliban bovendien groter is voor jonge mannen en in rurale gebieden - zoals zijn dorp - en groter wordt naarmate men verder buiten Afghanistan is geweest. Naast het risico op vervolging door de taliban, lopen terugkerende Afghanen volgens hem het risico slachtoffer

te worden van daden van geweld vanwege hun gemeenschap. Hij wijst er verder op dat gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen zoals hijzelf bij terugkeer een risico lopen op vervolging op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie. Naast het feit dat 'verwesterde' terugkeerders binnen de gemeenschap worden gezien als 'besmet', bestaat er ook een 'stigma of failure'. Verzoeker verwijst te dezen naar diverse rapporten, artikels, video en rechtspraak. Hij werpt op dat er hem geen enkele vragen gesteld werden over zijn levensstijl in België en de overeenstemming van die levensstijl met het taliban-regime dat thans in Afghanistan van kracht is. Tijdens het persoonlijk onderhoud werd hij nooit ondervraagd over welke impact een terugkeer naar Afghanistan op zijn leven en zijn handelen zou hebben. Hij voegt hierbij toe dat hij uit een traditionele familie van clanleiders komt, hij Afghanistan verliet toen hij 14 jaar oud was, hij in België arriveerde toen hij 15, bijna 16, jaar oud was en dus gedurende zijn puberteit een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, hij regelmatig met vrienden naar cafés/bars gaat en deze zomer - onder meer - deelnam aan een openluchtfestival in Leuven, hij een genegenheid ontwikkeld heeft voor een Belgische familie die in Meerbeek woont, die hij meermaals heeft bezocht en waarvan de leden hem regelmatig bezoeken in zijn opvangcentrum, hij vriendschappen heeft gesloten met enkele jongedames in België en hij hier tewerkgesteld is. Hij geeft aan dat zijn gedrag, waarden en uiterlijk onbetwistbaar « verwesterd » zijn en dat hij zich niet meer herkent in de waarden die door het Taliban-regime worden voorgestaan (gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek, dans,...). Hij herhaalt dat hij nooit gehoord werd over de elementen waarvan hij meende dat zij hem zouden benadelen en hem tot doelwit zouden maken indien hij, gelet op de machtsovername door de Taliban, naar Afghanistan zou terugkeren.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

3. Nieuwe stukken

3.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende nieuwe stukken

- Individueel begeleidingsplan;
- Medische attest dd. 26.10.2022;
- Sociaal verslag dd. 25.10.2022;
- Verzoek om psychologische behandeling bij Espace Santé;
- Foto van de openluchtfestival waaraan verzoeker deelnam in Leuven;
- Foto's van de familie D.B., met wie verzoeker bevriend is geraakt;
- Screenshot van gesprekken met een jonge dame in het Farsi;
- Getuigenis van S. + ID;
- Whatsapp gesprek met zijn case manager bij Adecco.

3.2. Op 17 januari 2023 legt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin hij refereert aan de volgende nieuwe stukken:

- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"* augustus 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"*, 23 september 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan, Veiligheidssituatie"*, 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"*, augustus 2020;
- EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022;
- EUAA, *"Country Guidance: Afghanistan"*, april 2022.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus *"Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"* van 23 september 2022.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest vermoord te zullen worden door de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn vader, die dorpsheer was. Hij is Afghanistan ook ontvlucht omwille van een grondconflict.

In de bestreden beslissing weigert de commissaris-generaal aan verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen om volgende redenen:

(i) Er bestaan ernstige twijfels over de door verzoeker opgegeven identiteit en de daaraan verbonden leeftijd omdat (a) verzoeker geen begin van bewijs van zijn identiteit neerlegt; (b) verzoeker niet de waarheid heeft verteld over zijn leeftijd nu zijn verklaring, geboren te zijn in 2005, in tegenspraak is met de bevindingen van de medische test ter bepaling van zijn leeftijd;

(ii) Verzoeker maakt het ambt van zijn vader niet geloofwaardig, wat een belangrijk deel van zijn relaas betreft en de rest van zijn verklaringen op losse schroeven zet nu (a) zijn kennis omtrent zijn beroep uitermate klein is, hij niet weet bij welke partij zijn vader hoorde, hij slechts enkele namen kan geven van mensen die bij hem thuis langskwamen, maar er verder niets over kan vertellen, hij niet weet wat zijn vader deed als hij naar het presidentiële paleis ging, hij slechts één lid van de provinciale raad kan opnoemen, maar hier niet meer over kan vertellen dan dat hij vond dat de taliban slechte dingen deden, hij niets kan vertellen over het districtshoofd zelfs de naam van de provinciegouverneur niet kan geven; (b) hij slechts zeer beperkt kan aangeven welke documenten hij neerlegt om het profiel van zijn vader te ondersteunen; (c) het document waarin de tribale raad van Mangalstam haar erkenning geeft aan zijn vader dateert van enkele weken voor zijn persoonlijk onderhoud en dus jaren na de voorgehouden dood van zijn vader, terwijl hij verklaarde dat zijn vader die documenten bij zijn thuis had gelegd;

iii) Verzoeker maakt zijn verklaringen over de ontvoeringen niet aannemelijk nu het erg opvallend is dat de taliban zijn vader twee keer zonder meer zouden vrijlaten;

iv) Verzoekers verklaringen over de poging van de taliban om hem te rekruteren zijn niet aannemelijk nu (a) uit de beschikbare informatie in het administratief dossier blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering, dat rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering en dat er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen; (b) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over de rekrutering door in eerste instantie aan te geven dat de taliban hem reeds hadden aangesproken op de begrafenis van zijn vader, terwijl hij later verklaarde dat de taliban nooit met hem spraken en dat zijn maternale oom van mededorpelingen had vernomen dat de taliban hem zouden willen rekruteren.

v) Verzoeker legt doorheen zijn volledige procedure, zowel in België als in Oostenrijk, tegenstrijdige verklaringen af nu (a) hij in Oostenrijk andersluidende verklaringen aflegde over zijn vermeende problemen; (b) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment van zijn vertrek en daaraan verbonden ook het moment van zijn problemen, over zijn reisweg, over zijn aanwezigheid op sociale media en over zijn familie.

vi) Zijn verklaringen over zijn angst voor zijn burens zijn niet aannemelijk nu het conflict waarvan hij melding maakte reeds werd opgelost toen hij klein was en er sindsdien niets meer zou gebeurd zijn en verzoeker niet kan verklaren waarom het feit dat hij gestopt is met zijn cricket carrière de schuld zou zijn van zijn burens;

vii) Verzoeker vreest dat hij door de taliban als ongelovig zal worden beschouwd omdat hij verwesterd is, maar maakt dit niet *in concreto* aannemelijk.

viii) Het is weinig aannemelijk dat hij zijn vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren.

4.3.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

4.3.3. Vooreerst kan verzoeker niet bijgetreden worden in zijn kritiek aangaande zijn leeftijd en waar hij benadrukt dat hij minderjarig is nu hij werd geboren op 21/05/2005 en dat hij slechts 15 jaar oud was toen hij Afghanistan verliet. De Raad verwijst hiervoor naar de beslissing van de Dienst Voogdij van 7 juni 2021, die in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk werd toegevoegd aan het administratief dossier (AD CGVS, map 4 bijkomende informatie). Uit deze beslissing blijkt dat verzoeker op 2 juni 2021 een leeftijd werd toegekend van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Derhalve moet worden vastgesteld dat verzoeker zowel op het moment van aankomst in België als op het moment van het persoonlijk onderhoud, meerderjarig was en meer specifiek, bij aankomst in België minstens de leeftijd had bereikt van 19 jaar oud. Nu hij verklaarde dat hij Afghanistan ongeveer meer dan één jaar voor zijn komst naar België had verlaten (AD CGVS, deel DVZ, Verklaring DVZ 17.08.2021, punt 32; CGVS verhoor van 12/07/2022, p. 8: "*Wanneer bent u daar dan vertrokken?(...) 'ongeveer drie jaar geleden'*"), kan ook worden vastgesteld dat hij ongeveer 18 jaar oud was op het moment van zijn vertrek uit zijn herkomstland.

Overeenkomstig het "privilège du préalable" wordt de beslissing van de Dienst Voogdij als administratieve rechtshandeling geacht overeen te stemmen met de wet en uitvoerbaar te zijn zolang zij niet vernietigd of

ingetrokken is. De Raad ontwaart geen stukken uit het administratief dossier waaruit zou blijken dat verzoeker tegen voormelde beslissing een beroep zou hebben aangewend bij de Raad van State. In tegendeel, uit de brief van de sociaal assistente (stuk 5 bij het verzoekschrift) blijkt dat de beroepstermijn voor het indienen van een beroep tegen de beslissing van de Dienst Voogdij was verstreken. Ook in zijn verzoekschrift erkent verzoeker dat hij geen beroep heeft ingediend tegen de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker kan zijn beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aanwenden om eveneens het resultaat van de medische test te betwisten aangezien dit niet de door de wet voorziene beroepsprocedure is. Evenmin kan zijn kritiek op de wijze waarop de medische testen in België worden uitgevoerd het voorwerp zijn van huidig beroep. Daarnaast dient opgemerkt dat de Raad uit de notities van het persoonlijk onderhoud geen enkele indicatie ontwaart dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest op de hem gestelde vragen door de protection officer te beantwoorden. Integendeel, verzoekers raadsman verklaarde na afloop van het persoonlijk onderhoud enkel dat hij wenst te herinneren aan het arrest van de Raad van 31 maart 2022 (CGVS verhoor, p. 33). Verzoeker verklaarde zelf bij aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat zijn verhoor bij de DVZ goed was verlopen (CGVS verhoor, p. 3). Doorheen de vragen die de protection officer verder stelde, maakte verzoeker evenmin gewag van enige problemen om de gestelde vragen te begrijpen of om antwoorden te formuleren. Ook bij het vaststellen van de bijzonder procedure noden maakte verzoeker geen gewag van eventuele problemen (AD CGVS, map 7, "Vragenlijst bijzondere procedure noden" DVZ 17.08.2021).

4.3.4. Door in zijn verzoekschrift plots melding te maken van het feit dat hij bijzonder kwetsbaar is en hij hierbij uiteenzet dat hij lijdt aan ernstige angst- en depressieve stoornissen, dat hij onlangs een verzoek om psychologische behandeling heeft ingediend en dat zijn psychologische pathologie resulteert in geheugenproblemen, slapeloosheid, regelmatige angstaanvallen, tegenstrijdige betogen en moeilijkheden om de feiten op een samenhangende manier weer te geven, oordeelt de Raad dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij meent dat zijn cognitief vermogen dermate zou zijn aangetast zodat hij niet in staat was deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud en zijn asielprocedure te doorlopen. Met betrekking tot de bij het verzoekschrift gevoegde stukken stelt de Raad het volgende vast. Uit de brief van de sociaal assistente van 25 oktober 2022 kan enkel worden afgeleid dat verzoeker zich niet goed voelde in het centrum, er bijna niet aanwezig was en uiteindelijk toch beroep wilde doen hun hulp (stuk 5 bij het verzoekschrift). Het begeleidingsplan opgesteld door Fedasil (stuk 3 bij het verzoekschrift) alsook het verzoek om psychologisch opgevolgd te worden (stuk 6 bij het verzoekschrift) maken, naast verzoekers ongerustheid over de resultaten van de medische test en een beschrijving van zijn vluchtmotieven ook nog melding van een psychologische fragiliteit en van de nood aan psychologische opvolging. Hieruit blijkt echter niet dat verzoekers cognitief vermogen zou zijn aangetast en hij niet in staat zou zijn (geweest) om zijn asielprocedure te doorlopen. Verder meent de Raad dat op basis van het verslag van dr. G., dat als stuk 4 gevoegd wordt bij het verzoekschrift en werd opgesteld op 26 oktober 2022, zijnde nadat het persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden en nadat de thans bestreden beslissing verzoeker ter kennis werd gebracht, niet besloten kan worden dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeert om de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen. In het attest wordt weliswaar inzake verzoekers psychische gezondheid vermeld dat hij geheugenproblemen heeft, dat hij lijdt aan slapeloosheid en angstaanvallen heeft en dat hij moeilijkheden heeft om feiten op coherente wijze weer te geven, maar bevat het daarentegen geen enkele informatie over hoe men tot deze diagnose kwam noch over de aard van de geheugenproblemen. Dit attest is bovendien opgesteld door een dokter in de algemene geneeskunde en niet door een ter zake bevoegd specialist. Het attest toont dan ook niet aan dat het cognitief geheugen van verzoeker dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn coherente en consistente verklaringen af te leggen en is derhalve niet van aard om de vaststellingen die verder worden besproken en die de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde vervolgingsfeiten ondermijnen in een ander daglicht te stellen.

Nergens in de door verzoeker neergelegde stukken wordt aldus *in concreto* en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de problemen van verzoeker een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming en het persoonlijk onderhoud zouden verhinderen of bemoeilijken.

Volledigheidshalve kan omtrent verzoekers voorgehouden psychische problemen nog worden opgemerkt dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in zijner hoofde vervolging zouden uitmaken of dat hij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met

de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat hij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

4.3.5. Vervolgens oordeelt de Raad dat verzoeker zijn vluchtmotieven, enerzijds omwille van het ambt van zijn vader en diens problemen met de taliban en anderzijds omwille van een grondconflict geenszins aannemelijk maakt, wat verder *infra* wordt toegelicht.

4.3.5.1. De commissaris-generaal oordeelt op goede gronden dat verzoeker bijzonder weinig kennis heeft over het ambt van zijn vader waardoor dit niet aannemelijk wordt gemaakt en waardoor ook de geloofwaardigheid van de rest van zijn vermeende vrees op de helling wordt geplaatst.

Het is opmerkelijk dat verzoeker voorgaande vaststellingen in zijn verzoekschrift erkent, maar zijn gebrek aan kennis tracht te vergoelijken stellende dat hij op het moment van de feiten nog heel jong was. Zoals reeds afdoende blijkt uit de uiteenzetting *supra*, blijkt uit het geheel van verklaringen samen genomen met de resultaten van zijn leeftijdtest dat verzoeker de leeftijd had rond 18 jaar toen hij Afghanistan verliet en dat hij zijn herkomstland reeds een dag na de moord op zijn vader is ontvlucht (CGVS verhoor, p. 16). Verzoeker was aldus noch op het moment dat hij Afghanistan verliet, noch op het moment van het persoonlijk onderhoud een *infans*, waardoor het redelijkerwijze van hem mag worden verwacht om omtrent de kern van zijn asielrelaas, dat *in casu* verbonden is aan het ambt van zijn vader, doorleefde en coherente verklaringen af te leggen, waartoe hij echter in gebreke bleef. Noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel en leeftijd, onredelijke verwachtingen zouden zijn gesteld. Waar hij hierbij nog toevoegt dat hij de mening is toegedaan dat hij wel degelijk antwoorden kon geven op vragen over situaties waarmee hij persoonlijk werd geconfronteerd, dat hij specifieke informatie kon geven over mensen die hij heeft ontmoet en dat de vragen die hij niet kon antwoorden enkel gingen over de algemene kennis over zijn vader, kan de Raad hem geen gelijk geven. Het dient immers vastgesteld dat de protection officer verzoeker meermaals bevraagd heeft en hierbij verschillende vraagstellingen formuleerde over de functie van zijn vader en wat zijn vader precies deed (CGVS verhoor, p. 19-25), doch dat verzoekers antwoorden getuigen van een zeer beperkte kennis. De beperkte kennis – vaststelling die verzoeker niet kan weerleggen – valt zeer moeilijk te rijmen met het gegeven dat verzoekers vader die functie bekleedde “zolang hij het weet” (CGVS verhoor, p. 25) en met het feit dat verzoeker de oudste zoon is (CGVS verhoor, p. 19). Verzoeker verklaarde immers dat voor zijn vader, zijn grootvader langs vaderskant de malek was van het dorp en dat zijn vader na de dood van zijn grootvader gekozen werd door de ouderen van het dorp (CGVS verhoor, p. 18), waardoor het weinig aannemelijk is dat verzoeker, te meer als oudste zoon niet meer op de hoogte zou zijn van de functie die al twee generaties deel uitmaakte van zijn leven. Verzoeker is met zijn betoog, waarbij hij zich hoofdzakelijk wenst te verschuilen achter zijn vermeende jonge leeftijd op het moment dat hij Afghanistan verliet - niet in staat afbreuk te doen aan volgende motieven die de Raad pertinent en draagkrachtig acht en tot de zijne maakt: “*Ten eerste weet u uw verklaringen over het ambt van uw vader niet aannemelijk te maken. U verklaart dat hij het hoofd was van de tribale raad van het district, en dat hij in die hoedanigheid naar het presidentiële paleis, het provinciehuis en het districtshuis ging (CGVS p. 17). Ook verklaart u dat er veel officials langskwamen bij u thuis: gouverneurs, commandanten, leden van de provinciale raad en parlementsleden (CGVS p. 19). Desondanks is uw kennis omtrent zijn beroep ten eerste uitermate klein. U weet niet bij welke partij uw vader hoorde (CGVS p. 19), hoewel in een certificaat dat u neerlegt vermeld staat dat hij voor de partij Batlun al Dawan werkte en dat u verklaart dat hij verkiezingsmeetings organiseerde in uw dorp (CGVS p. 19). U geeft enkele namen op van mensen die bij u thuis langskwamen, maar kan verder niets over hen vertellen (CGVS p. 19-20). U weet niet wat uw vader deed als hij naar het presidentiële paleis ging (CGVS p. 20). U verklaart dat uw vader het hoofd van de Mangalstam was, maar kan geen enkel moment voorleggen waarop hij in de media verscheen (CGVS p. 21). U kan slechts één lid van de provinciale raad opnoemen, namelijk Waqil Shafiq (CGVS p. 21), maar u kan niet meer over hem vertellen dan dat hij vond dat de Taliban slechte dingen deed, u weet zelfs niet uit welk dorp hij afkomstig was (CGVS p. 22). U verklaart dat er zes mensen in de provinciale raad zitten (CGVS p. 21-22), maar de lijst met namen van de leden van de provinciale raad die u neerlegt bevat zelfs meer dan zes namen. U kan niets vertellen over het districtshoofd en kan zelfs de naam van de provinciegouverneur niet geven (CGVS p. 22). U verklaart dat uw vader niet over deze zaken sprak met u (CGVS p. 20), maar het is niet geloofwaardig dat u niets van deze zaken wist, temeer daar u dus verklaart dat een groot deel van zijn job zich bij u thuis afspeelde. Ook verklaart u de aanstelling van uw vader deels doordat zijn vader ook malek van uw dorp was geweest (CGVS p. 18). Het zou dan ook niet logisch zijn als uw vader zelf zijn zoon van absoluut niets op de hoogte stelde.*

Ten tweede kan u slechts zeer beperkt aangeven welke documenten u neerlegt om het profiel van uw vader te ondersteunen. U noemt deze documenten namelijk grotendeels “waarderingsbrieven”, maar kan

niet aangeven wie waarvoor waardering uit. U verklaart steeds dat er geschreven staat om wat voor documenten het gaat (CGVS p. 4), maar van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden hij zelf weet welke documenten hij neerlegt.

Ten derde dateert het document waarin de tribale raad van de Mangalstam haar erkenning geeft aan H. S. M., uw vader, volgens dat document zelf van 02/04/1401, wat overeenkomt met 23 juni 2022, slechts enkele weken voor uw persoonlijk onderhoud en dus jaren na de voorgehouden dood van uw vader. U verklaart daarentegen dat uw vader deze documenten bij u thuis legde (CGVS p. 24), een actie waarvoor hij nog in leven zou moeten zijn geweest. Na confrontatie verklaart u eerst dat dit document niet van het jaar van uw persoonlijk onderhoud dateert, vervolgens dat uw vader het dan nu moet ontvangen hebben (wat niet zou kunnen als hij reeds drie jaar eerder stierf) en daarna dat u niets kan vertellen en dat de overheid “gedaan” is (CGVS p. 24). Vervolgens verklaart u dat de opvolger van uw vader dezelfde stempel als uw vader gebruikt, maar dit verklaart geenszins waarom dit document enkele jaren na de dood van uw vader gedateerd zou zijn (CGVS p. 24). Dit document is dus geenszins geloofwaardig.

Samen zorgen deze elementen ervoor dat u uw verklaringen over het ambt van uw vader absoluut niet aannemelijk weet te maken. Dit vormt een belangrijk deel van uw relaas en zet bijgevolg de geloofwaardigheid van de rest van uw verklaringen op losse schroeven.” Verzoekers betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om de pertinente motieven zoals weergegeven in de bestreden beslissing betreffende het ambt van zijn vader te weerleggen.

4.3.5.2. De Raad dient vervolgens vast te stellen dat de commissaris-generaal ook op goede gronden oordeelde dat verzoeker er niet in slaagt om zijn verklaringen over de ontvoeringen van zijn vader aannemelijk te maken. Dat verzoekers vader, die bedreigd zou zijn geweest door de taliban en door hen tot twee maal toe zou zijn ontvoerd, telkenmale zou zijn vrijgelaten door tussenkomst van de ouderen acht de Raad, net zomin als de commissaris-generaal allerminst geloofwaardig. In zijn verzoekschrift komt hij dienaangaande niet verder dan te bevestigen wat hij verklaard heeft, waar hij stelt dat zijn vader inderdaad na de eerste twee ontvoeringen door de taliban werd vrijgelaten dankzij de hulp van de ouderlingen. Door louter te herhalen wat hij verklaard heeft, brengt hij geen argumenten bij die de pertinente motieven dienaangaande kunnen doen ontkrachten. De volgende motieven worden aldus, mede bij gebrek aan dienstig verweer, door Raad tot de zijne gemaakt: “Al zou het CGVS uw verklaringen over het ambt van uw vader aanvaarden -quod non-, slaagt u **er ten tweede** nog niet in om uw verklaringen over de ontvoeringen van uw vader aannemelijk te maken. U verklaart namelijk dat de Taliban uw vader twee keer oppakte, één keer omdat hij steeds aan de politie vertelde waar ze hun bommen legden en de tweede keer na een gevecht tussen de dorpelingen en de Taliban, waar hij verantwoordelijk voor werd gehouden (CGVS p. 26). U verklaart ook dat uw vader beide keren terug werd vrijgelaten na tussenkomst van andere ouderen, maar u kan niet verklaren waarom de Taliban hem zonder meer terug zou vrijlaten (CGVS p. 26-27). Uw vader gaf zelfs aan de Taliban toe dat hij hen aangaf bij de politie (CGVS p. 27). Bijgevolg is het wel erg opvallend dat ze hem beide keren zonder meer zouden vrijlaten. Dit ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.”

4.3.5.3. De commissaris-generaal oordeelt vervolgens op goede gronden dat het allerminst waarschijnlijk is dat de taliban getracht hebben om verzoeker gedwongen te rekruteren nu hij hieromtrent tegenstrijdige verklaringen aflegt. De Raad stelt vast dat verzoeker in eerste instantie heeft aangegeven dat de taliban hem reeds had aangesproken op de begrafenis van zijn vader (CGVS verhoor, p. 16), terwijl hij later verklaarde dat de taliban nooit met hem hebben gesproken en dat hij van die gedwongen rekrutering vernam van zijn maternale oom (CGVS verhoor, p. 28). In het verzoekschrift geeft verzoeker nog een andere versie van de feiten, waarbij hij stelt dat hij via de moskee benaderd werd door de taliban toen hij slechts 15 jaar oud was, terwijl dit, gelet op verzoekers werkelijke leeftijd niet correct kan zijn (zie *supra*). Waar hij daarenboven bevestigt dat hij dat hij niet rechtstreeks met de taliban heeft gesproken en hij aldus simpelweg opteert voor één bepaalde versie, zonder hieromtrent verdere duiding te geven, is hij niet in staat voormelde tegenstrijdigheid in zijn verklaringen op te heffen.

Door in het verzoekschrift nog uiteen te zetten dat hij het niet eens is met de gevolgtrekkingen in de bestreden beslissing omtrent de gedwongen rekrutering, zonder deze *in concreto* te weerleggen en erop te wijzen dat de taliban op verschillende manieren tewerk gaan waarbij hij zich beroept op het EASO COI report, “Afghanistan Recruitment by armed groups” en op “Country Guidance – Afghanistan” van EUAA van april 2022, is hij niet in staat afbreuk te doen aan de motieven die de Raad pertinent en draagkrachtig acht. Immers, de Raad oordeelt dat er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat verzoekers verklaringen niet overeenstemmen met de beschikbare landeninformatie over rekrutering door de taliban (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022). Hieruit blijkt dat gedwongen rekrutering zelden voorkomt omdat de taliban over

voldoende vrijwilligers beschikken. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Daarbij wordt een beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Een rekrutering zonder enige tussenkomst van lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving weinig aannemelijk.

Met zijn betoog, dat de taliban op verschillende manieren tewerk gaan, slaagt verzoeker er niet in een ander licht te werpen op voormelde analyse van de gewoonlijke rekruteringswijze door de taliban. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van hem of anderen een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen om hem bij de taliban te laten aansluiten.

De individuele en gedwongen wijze van rekrutering die verzoeker schetst, stemt niet overeen met de manier waarop dergelijke rekrutering zich doorgaans afspeelt. Evenmin brengt verzoeker concrete, geloofwaardige en zwaarwichtige elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn persoonlijk situatie afwijkt van de algemene gang van zaken en waardoor alsnog aannemelijk kan worden gemaakt dat een gedwongen rekrutering heeft plaatsgevonden. De motieven dienaangaande worden integraal door de Raad tot de zijne gemaakt: *“Ten derde weet u ook uw verklaringen over de poging van de Taliban om u te rekruteren niet aannemelijk te maken. Er dient namelijk ten eerste op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. U slaagt er niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.*

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U verklaart dat de Taliban u wilde rekruteren omdat uw oom en zijn zonen bij de overheid zaten en om wraak te nemen omdat uw vader hen verraden had (CGVS p. 28-29). Dit zijn daarentegen net duidelijke redenen waarom de Taliban u niet zou vertrouwen en u bijgevolg niet zou willen rekruteren. Bovendien zou zeker het wraakmotief (indien het CGVS de grond voor deze wraak zou aanvaarden -quod non-) logischerwijze eerder leiden tot een verlangen van de Taliban om u te vermoorden dan om u te willen rekruteren. Na confrontatie geeft u aan dat ze via u ook anderen wilden doden (CGVS p. 29).

Ten tweede legt u ook tegenstrijdige verklaringen af over de rekrutering door de Taliban. In eerste instantie geeft u tijdens uw persoonlijk onderhoud net als tijdens het invullen van uw Vragenlijst CGVS op 17 augustus 2021 aan dat de Taliban u reeds aansprak op de begrafenis van uw vader, de dag na zijn dood (CGVS p. 16). Later verklaart u dat de Taliban nooit met u sprak en dat uw maternale oom hoorde dat de Taliban u wilde rekruteren via uw mededorpelingen (CGVS p. 28). Deze tegenstrijdigheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Deze elementen zorgen er samen met de voorgaande redenen voor dat u uw verklaringen over uw rekrutering door de Taliban absoluut niet aannemelijk weet te maken. Het gaat hier om de kern van uw voorgehouden vrees voor vervolging en zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen dan ook volledig op losse schroeven.”

4.3.5.4. Verder stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat het gegeven dat verzoeker doorheen zijn volledige procedure, zowel in België als in Oostenrijk, tegenstrijdige verklaringen aflegt over allerhande aspecten van zijn relaas, de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnt. Het is hierbij opvallend dat verzoeker in zijn verzoekschrift tracht voor te houden als zou hij gelogen hebben ten aanzien van de Oostenrijkse autoriteiten omdat hij er eigenlijk geen beschermingsverzoek wilde indienen, maar tijdens het persoonlijk onderhoud, geconfronteerd met tegenstrijdigheden, nog uitlegde dat hij toen acht dagen niet gegeten had, hij onderweg was in de auto en niet in staat was alles correct te vertellen (CGVS verhoor, p. 32). Door in het verzoekschrift een andere versie van de feiten naar voren te schuiven, doet hij allerm minst een ernstige poging de motieven dienaangaande in de bestreden beslissing te weerleggen, waardoor zij wederom worden overgenomen door de Raad en luiden als volgt *“Ten vierde legt u doorheen uw volledige procedure, zowel in België als in Oostenrijk, tegenstrijdige verklaringen af over allerhande aspecten van uw relaas.*

Ten eerste legde u in Oostenrijk volledig andere verklaringen af over uw problemen in Afghanistan, ondanks uw verklaringen dat u daar dezelfde dingen vertelde als in België (CGVS p. 31). U verklaarde daar namelijk niets over de dood van uw vader en verklaarde dat hij nog in Afghanistan was bij uw vertrek

(BFA p. 3). U verklaart dat ze hier niets over vroegen aan u en dat u niet in een goede staat was (CGVS p. 31). Er werd u in Oostenrijk echter wel degelijk naar uw problemen gevraagd, waarop u enkel antwoordde dat u een grondconflict had met uw neven, waar zij uiteindelijk de Taliban bij betrokken (BFA p. 6). U haalt in België ook een grondconflict aan, maar haalt expliciet aan dat dit niet een conflict was met uw neven, maar met uw burens (CGVS p. 32). Daarnaast verklaarde u in Oostenrijk ook dat uw grootvader een week voor uw vertrek werd gedood en dat u ook meerdere broers verloor in dat gevecht (BFA p. 4-6). Na confrontatie herhaalt u enkel dat u acht dagen niet gegeten had in een auto en dat uw grootvader stierf toen u heel jong was (CGVS p. 32).

Ten tweede legt u tegenstrijdige verklaringen af over het moment van uw vertrek en daaraan verbonden ook het moment van uw problemen. U verklaart dat u drie jaar voor uw persoonlijk onderhoud op 12 juli 2022 vertrok (CGVS p. 8), dat moet dus in 2019 zijn. U verklaart daarnaast dat u meer dan tien maanden onderweg was en geeft vervolgens de periodes aan die u in de verschillende landen op uw reisroute doorbracht, die inderdaad samen een tijdsperiode van tien maanden omspannen (CGVS p. 8). Vervolgens geeft u correct aan dat u iets meer dan een jaar in België bent op het moment van uw persoonlijk onderhoud (CGVS p. 8). Bijgevolg zou u, zoals blijkt na optelling, ongeveer twee jaar voor uw persoonlijk onderhoud, dus in 2020, vertrokken moeten zijn uit Afghanistan. U kan uw vertrek uit Afghanistan niet specifiek situeren dan dat u denkt dat het lente of zomer was, u weet niet of er feestdagen in de buurt waren, of de ramadan al voorbij was, of u Kleine Eid vierde in Afghanistan (CGVS p. 8-9). In Oostenrijk verklaarde u bovendien dat u reeds in 2017 vertrok uit Afghanistan (BFA p. 6) en bij het invullen van uw Fiche NBMV op 3 mei 2021 verklaarde u dat uw vader reeds twee of drie jaar voor die datum stierf, dus in 2018 of 2019. Ook na confrontatie met die laatste tegenstrijdigheid houdt u tijdens uw persoonlijk onderhoud daarentegen echter vol dat uw vader één of twee dagen voor uw vertrek stierf (CGVS p. 30-31).

Ten derde legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw reisweg. U verklaart tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u rechtstreeks van Afghanistan naar Iran ging en dat u de nacht voor u die oversteek maakte ook op de grens met Iran doorbracht (CGVS p. 9). U verklaart expliciet dat u nooit in Pakistan kwam (CGVS p. 9). Dit is tegenstrijdig met uw verklaringen tijdens het invullen van uw Verklaring DVZ, waar u aangaf dat u wel door Pakistan reisde. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid geeft u aan wel via Pakistan te hebben gereisd (CGVS p. 9). In Oostenrijk verklaarde u dat u samen met uw broer M. tot in Iran reisde (BFA p. 3; 6-8), wat u simpelweg ontkent tijdens uw persoonlijk onderhoud (CGVS p. 32). In Oostenrijk verklaarde u ook dat u tweeënhalf jaar in Turkije werkte in de textielarbeid (BFA p. 3). U houdt echter vol dat dat maar vier maanden was en dat u ijzer verzamelde vanop straat (CGVS p. 32).

Ten vierde legt u tegenstrijdige verklaringen af over uw aanwezigheid op sociale media. U verklaart namelijk uitdrukkelijk dat u slechts één Facebookprofiel hebt bezeten, namelijk het profiel met als naam Waris Mangal (CGVS p. 2-3). Op 24 juni 2022 bestond er echter een Facebookprofiel met de naam Waris Malang, dat op de datum van uw persoonlijk onderhoud op 12 juli 2022 niet meer online stond. Dit profiel bevatte foto's die ook op het door u voorgehouden enige profiel staan. Eerst ontkent u het bestaan van dit profiel, pas na twee confrontaties geeft u toe dat u dit profiel aanmaakte in Turkije (CGVS p. 3). Screenshots van beide profielen zijn toegevoegd aan uw administratief dossier. Daaruit blijkt ook dat u op het verdwenen profiel poëtische teksten hebt geplaatst die niet overeen komen met uw verklaring dat u nauwelijks kan lezen en schrijven (CGVS p. 13). Het lijkt er dus sterk op dat u het CGVS door middel van het verwijderen van dit profiel ook probeert te misleiden omtrent uw scholingsgraad. Na confrontatie geeft u aan dat een vriend deze teksten plaatste en dat u zelfs niet in staat bent een foto op uw profiel te plaatsen (CGVS p. 13), wat een erg stereotiepe verklaring is. Deze misleiding ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Ten slotte legt u ook nog tegenstrijdige verklaringen af in verband met uw familie. In Oostenrijk gaf u aan dat u een zus genaamd N. had (Dublin-antwoord BFA p. 2), die u nergens in België vermeldt. Daarnaast verklaarde u in Oostenrijk ook nog dat u vijf oudere broers had (Dublin-antwoord BFA p. 2). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaart u daarentegen dat u de oudste was en dat ze in Oostenrijk misschien uw neven als uw broers hebben opgeschreven (CGVS p. 31). Dit is echter geen geloofwaardige verklaring. Ook gaf u daar aan dat uw vader een tweede vrouw had, met wie hij vijf kinderen had (Dublin-antwoord BFA p. 2). Over deze vrouw spreekt u met geen woord in België. Tijdens het invullen van uw Fiche NBMV gaf u aan dat uw zus H. 26 was, waar u haar tijdens uw persoonlijk onderhoud 18 jaar toebedeelt. Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaart u dat u toen geen informatie had over haar, dat u enkel wist dat ze ouder was dan u (CGVS p. 31). Dit verschil van acht jaar kan echter niet als een simpele vergissing beschouwd worden, zeker in het licht van de rest van de tegenstrijdigheden die supra werd aangehaald. Ook gaf u op uw Fiche NBMV ook aan dat uw familie op dat moment in Gardez woonde, hoewel u tijdens uw persoonlijk onderhoud daarentegen aanhaalt dat uw familie weliswaar in Gardez woonde tot de dood van uw oom, maar dat ze terugkeerden naar Kali Kahol terwijl u in Servië was (CGVS p. 29-30).

Al deze tegenstrijdigheden samen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.” Gelet op de uiteenzetting *supra* kan verzoeker zich ook wat betreft de hierboven weergegeven tegenstrijdigheden bezwaarlijk verschuilen achter zijn vermeende jonge leeftijd en psychologische kwetsbaarheid. Waar hij nog stelt dat de inconsistenties niet kunnen volstaan om de geloofwaardigheid van zijn relaas in vraag te stellen, laat hij de concrete motieven volledig onbesproken.

4.3.6. Waar verzoeker van mening is dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘verwesterde Afghanen’ en ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn ‘verwesterd’, zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat ‘verwesterde Afghanen’ of terugkeerders’ niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspanst om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling.

In de *Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

4.3.6.1. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 3 van dit arrest.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-facto*-regering heeft opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht; een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-factoministerie* telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van *hisbah* (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (*muhtasibeen*) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “*gedrags- en kledingkwesaties*” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022* verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsvername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreeders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 *Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder zijn veranderd, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 “*Sabawoon Samim, Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation augustus 2022*, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan augustus 2022*, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten zijn vertrokken, wat wordt beschouwd als ‘verkeerd’ en ‘verdacht’ (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een ‘Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren’ opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in

Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: “*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 38 in EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze zijn verweven met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (“*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (“*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23-24 in de EUAA *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat sinds de machtsovername door de taliban er verschillende uitdagingen bestaan bij het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen of informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het ‘spel’ kunnen spelen en zich also aan de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’).

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan

worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

4.3.6.2. Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop dat hij afkomstig is van een ruraal gebied en dat hij uit een traditionele familie van clanleiders komt, hij Afghanistan verliet toen hij 14 jaar oud was, hij in België arriveerde toen hij 15, bijna 16, jaar oud was en dus gedurende zijn puberteit een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, hij regelmatig met vrienden naar cafés/bars gaat en deze zomer - onder meer - deelnam aan een openluchtfestival in Leuven, hij een genegenheid ontwikkeld heeft voor een Belgische familie die in Meerbeek woont, die hij meermaals heeft bezocht en waarvan de leden hem regelmatig bezoeken in zijn opvangcentrum, hij vriendschappen heeft gesloten met enkele jongedames in België en hij hier tewerkgesteld is. Hij geeft verder aan dat zijn gedrag, waarden en uiterlijk onbetwistbaar « verwesterd » zijn en dat hij zich niet meer herkent in de waarden die door het Taliban-regime worden voorgedragen. Hij kaart aan dat er ook een 'stigma of failure' bestaat en bekritiseert het feit dat geen enkele vragen gesteld werden over zijn levensstijl in België.

De Raad herhaalt dat zoals *supra* uiteengezet, het loutere verblijf in het buitenland niet volstaat om erkend te worden als vluchteling. Verder dient erop te worden gewezen dat verzoeker geenszins slechts de leeftijd had van 14 jaar zoals hij blijft voorhouden in zijn verzoekschrift. Verzoeker komt niet verder dan een bewering dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit het Westen en hij niet meer in staat zal zijn om zich te herkennen in de waarden die door het taliban-regime naar voren worden gedragen, doch laat na deze bewering uit te werken of hiervan enig bewijs bij te brengen. Hij maakt dit geenszins concreet aannemelijk met de loutere verwijzing naar zijn verblijf in België en langdurige reis naar het Westen. Op basis van de elementen waarop de Raad acht kan slaan, moet hierbij nog vastgesteld worden dat verzoeker tot ongeveer zijn 18-jarige leeftijd heeft verbleven in Afghanistan en aldus het grootste deel van zijn vormende jaren zich daar heeft afgespeeld. Uit zijn verklaringen kan de Raad evenmin ontwaaren dat verzoeker uit een conservatieve omgeving komt nu hij verklaarde dat de dorpsgenoten naar zijn vader gingen om klachten te uiten over de taliban. Daargelaten de vaststelling dat aan verzoekers verklaringen geen geloof kon worden gehecht, dient opgemerkt dat verder geen enkele elementen worden aangereikt door verzoeker die erop wijzen dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn omgeving dermate zal opvallen en beschouwd zal worden als een buitenstaander. De Raad herhaalt dat verzoeker geen concrete elementen voorlegt waaruit blijkt dat hij verwesterd is of zich effectief westerse waarden en normen eigen heeft gemaakt. Gezien zijn verblijf in Afghanistan tot de leeftijd van 18 jaar – wat niet kan opwegen tegen het bezoeken van cafés, het afsluiten van vriendschappen met meisjes en het contact onderhouden met een Belgische familie (stukken 7 t.e.m. 10 gevoegd bij de aanvullende nota) in België – kan bovendien niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient nog te worden vastgesteld dat verzoeker nog over een familiaal netwerk beschikt in Afghanistan nu zijn drie broers en zus en moeder nog allemaal in hun huis wonen en hij met hen nog contact onderhoudt (CGVS verhoor, p. 10-11). Bovendien kan hij zijn vriendschappen met meisjes bezwaarlijk aantonen middels de stukken die hij bij zijn verzoekschrift voegt zowel gelet op de inhoud als op de minimale bewijswaarde die aan deze stukken kan worden toegekend. De foto van een vrouw met daarbij een screenshot van een onvertaald whatsapp bericht (stuk 9 bij het verzoekschrift) en de verklaring op eer afkomstig van een minderjarig meisje (stuk 10), dat kan zijn opgesteld op het simpele verzoek van verzoeker en waarvan de

waarachtigheid niet kan worden getoetst, zeggen niets over de waarden die verzoeker zich eigen zou hebben gemaakt. Dat verzoeker occasioneel wordt gevraagd om ergens te gaan werken, wat met enige goede wil kan worden afgeleid uit een chatbericht dat als stuk 11 gevoegd wordt bij het verzoekschrift, losgezien aan de minimale bewijswaarde die aan dergelijk bericht kan worden toegekend nu niet kan worden nagegaan wat de afzender of ontvanger is van dit bericht en wat de omstandigheden zijn waarin die berichten werden getypt, doet evenmin afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

Waar verzoeker nog wijst op zijn contacten met een Belgische familie en hiervoor verwijst naar stuk 8 bij zijn verzoekschrift, stelt de Raad vast dit stuk niet meer is dan 2 foto's waarvan op geen enkele wijze de omstandigheden blijken waarin deze foto's werden genomen en er zelfs niet met zekerheid kan worden vastgesteld wie erop staat afgebeeld, laat staan wat de link is met verzoeker. Hetzelfde geldt voor wat betreft het stuk 7 gevoegd bij het verzoekschrift, dat een afbeelding bevat van allerlei mensen aan een podium. Door bij voormelde foto's een getypte tekst toe te voegen, stellende dat hij kennis heeft gemaakt met een familie in België, dat hij één jaar geleden door hen werd uitgenodigd op een picknick, dat de familie hem bezoekt in het centrum, hij met hen regelmatig telefonisch contacten onderhoudt, hij door de familie beschouwd wordt als hun zoon en hij aanwezig was op een festival in Leuven, werpt hij geen ander licht op voorgaande beoordeling nu hij zich beperkt tot het uiten van losse beweringen, die evenmin geruggesteund worden door de stukken zelf. Dat verzoeker zich bepaalde westerse waarden eigen zou hebben gemaakt, laat staan dat die tot gevolg hebben dat hij beschouwd zal worden als verwesterd, kan hieruit hoegenaamd niet blijken. Voor zover verzoeker zijn verwestering nog tracht te staven aan de hand van verklaring van dr. G. van 26 oktober 2022 (stuk 4 bij het verzoekschrift), waaruit blijkt dat verzoeker zou lijden aan de dualiteit tussen de traditionele opvoeding en zijn manier van leven, stelt de Raad vast dat die verklaring niet meer dan een loutere bewering betreft, die op geen enkele wijze verder toegelicht wordt door verzoeker en die geen enkele steun vindt in wat *supra* werd uiteengezet.

Waar verzoeker meent dat hij niet verder werd bevraagd over zijn verwestering en hoe hij staat tegenover de waarden die nu gelden in Afghanistan, stelt de Raad vast dat verzoeker wel degelijk bevraagd werd naar datgene waar hij het moeilijk mee zou hebben – los van zijn eerder verklaarde problemen - indien hij zou moeten terugkeren naar Afghanistan (CGVS verhoor, p. 33). Verzoeker werd vervolgens nogmaals gevraagd of hij alle redenen heeft kunnen weergeven, waarop hij bevestigend antwoordde. Daarnaast werd hij geenszins de mogelijkheid ontnomen om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota. De Raad merkt voor de volledigheid op dat verzoeker geen aanvullende nota heeft neergelegd.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, Alheto, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (de artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

De Raad benadrukt dat verzoeker, middels zijn verzoekschrift verwijst naar bijkomende landeninformatie en bewijsstukken heeft overgemaakt van zijn voorgehouden verwestering, die *supra* zijn besproken en dat moet worden vastgesteld dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om zowel tijdens zijn persoonlijk onderhoud als nadien in zijn verzoekschrift of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsvername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie en om zijn eventuele verwestering verder te duiden.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar de arresten van de Raad, waaronder het arrest met nummer 270 813 van 31 maart 2022. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS

18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door hem vermelde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als “verwesterd” te worden beschouwd.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie verstoten worden omdat zij met schaamte en mislukking geassocieerd worden, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen beschouwd worden. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. De Raad wijst erop dat uit verzoekers verklaringen geenszins blijkt dat hij het contact met zijn familie zou hebben verloren uit vrees om door zijn omgeving gestigmatiseerd te worden, maar dat hij in tegendeel nog steeds contact met hen onderhoudt via Whatsapp (CGVS verhoor, p. 11).

Verzoekers - voor het overige - theoretische betoog over het concept verwestering en de door hem geciteerde landeninformatie die hierop betrekking heeft, kan niet anders doen besluiten. Hiermee maakt verzoeker immers niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde “besmet” door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden.

4.3.7. Het geheel aan documenten en zijn verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van verzoeker. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend.

4.3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

De Raad treedt de juridische analyse bij die de commissaris-generaal in de bestreden beslissing maakt over de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet in het kader van precaire socio-economische omstandigheden en humanitaire situaties bij terugkeer naar het land van herkomst.

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU). Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat (i) het risico op onmenselijke behandeling individueel moet zijn, wat wil zeggen dat een verzoeker specifiek moet worden blootgesteld aan het risico, en (ii) de ernstige schade moet uitgaan van of worden veroorzaakt door een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet via een opzettelijk handelen of nalaten.

Gelet op deze vereisten, is artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beperkter van opzet dan artikel 3 van het EVRM en valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie dan ook niet zonder meer onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*'predominantly'*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Uit een zorgvuldige lezing van alle beschikbare objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan die het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Het betreft een multidimensionale crisis waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Daarnaast zijn er de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen alsook van bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban naast hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand. Ten slotte zijn er nog milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Bijgevolg kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Er kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze door de taliban of enige andere actor zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, valt in deze stand van zaken dan ook niet onder het toepassingsgebied van voormelde wetsbepaling.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een

internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogt.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;
- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de

veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119).

ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is) in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Paktia, waar verzoeker van afkomstig is, kende ACLED aan 5 incidenten geoprecisiecode 3 toe van de 32 veiligheidsincidenten die in de verslagperiode werden gecodeerd. Het gaat om 2 aanvallen van het AFF op de taliban (battles) en 3

incidenten gericht tegen voormalige medewerkers van de ANDSF, waarvan 1 toegeschreven aan de taliban en de overige 2 aan onbekenden (violence against civilians).

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport "*Afghanistan Security Situation*" van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van '*unexploded ordnance*'. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te

brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Paktia. Verzoeker laat na deze aan te voeren en komt niet verder dan zijn kritiek stellende dat hij niet gehoord werd over de veiligheidssituatie in zijn herkomstland, zonder hier dan ook verder *in concreto* op in te gaan. De Raad merkt nog op dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

4.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.8. In de mate dat verzoeker de schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM aanvoert, moet beklemd worden dat *in casu* het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

4.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijke onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.10. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO